

Ritmes rond Wolvenbot

Ritmes rond Wolvenbot

EUGÈNE BAAK

Ritmes rond Wolvenbot

ISBN 9789465382760

Eerste druk

© 2026 Eugène Baak. Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en boekverzorging: Jacky Rinket

Ritmes rond Wolvenbot is een roman, de personages en gebeurtenissen zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op toeval en is niet beoogd door de auteur.

Voor Silas, die van speurtochten houdt

Ook leverbaar van Eugène Baak:

Armada

Van ons het koninkrijk

Walhalla baby

Polka Rosa

Total loss

Pier Open Closed, An old European fairy tale/Een oud Europees sprookje

Non-fictie:

Crime Scene Den Haag, stadswandeling/city walk

Crime Scene Eindhoven, stadswandeling/city walk

Crime Scene Den Bosch, stadswandeling/city walk

Crime Scene Venlo, stadswandeling/city walk

Crime Scene Maastricht, stadswandeling/city walk

Crime Scene Amsterdam, stadswandeling/city walk

INHOUD

1. DE SCHOOL	11
I	
2. LANGKAWI BLUES	24
3. WOLVENBOT GEWAAR	32
4. DE VOETBAL EN HET MES	44
5. STROOMOPWAARTS	54
6. WE FEAR U	65
II	
7. IN HET VELD	76
8. HEARTBREAK HOTEL	90
9. BARBAPAPA	101
10. SNEEUWJACHT	113
III	
11. ZÚRICH ZONDER BAGAGE	125
12. SCHERVEN, NIET DE VAAS	136
13. ACHTUNG BABY	150
14. SCHARRELZWAAN	160
15. WAT U HOORT IS EEN TEST	171
16. WACHTEN OP HET TIJ	181
IV	
17. ASCONA ADAGIO	194
18. BRANDENDE MAN	203
19. BLUSWATER	217
V	
20. ZWARTE SCENARIO'S	228
21. VAN ONS HET KONINKRIJK	241
22. UNTITLED HARING PROJECT	251
23. DANCING QUEEN	263
24. WAT HET TIJ BRENGT	272
25. FELICITATIES	282

VI

26. TORINO ADAGIO	292
27. DE VALK EN DE VALKENIER	301
28. DUWEN OM TE OPENEN	314
29. DE EXACTE TIJD	324

VII

30. HET KAMPVUUR IN DE WEI	336
31. MAZOUARA	346
32. HET TIJ	357

NAWOORD BIJ <i>RITMES ROND WOLVENBOT</i>	371
OVER DE AUTEUR	377

PERSONAGES

DE STAAT

Hein van Wageningen, *hoofdofficier van justitie*

Loudon Gil-Toresano, *officier van justitie,*
portefeuille Wolvenbot

Nan Vonk, *officier van justitie, portefeuilles pers*
en Nieuwjaarsmoord

Stellan Kaplan, *communicatieadviseur, ex-journalist*

Julius Janssen, *rechercheur*

Job Ritmeester, *rechercheur*

Claire Geelen, *socioloog*

Bob Haarhuis, *rechtspsycholoog, echtgenoot Geelen*

DE MEDIA

Irene van Tilburg, *hoofddredacteur* Zuider Courant

Lente Demeijere, *chef nieuws*

Jacques Abbelore, *chef sport*

Grat Vegter, *chef fotografie*

Victor Brauer, *journalist*

DE KUNSTEN

Dino Hermann, *gitarist* We Fear U

Jorg Castro, *zanger en toetsenist*

Goran, *bassist*

Don Haring, *regisseur*

Caro ten Kate, *publicist*

2006

1. DE SCHOOL

Stellan Kaplan

De school bevond zich in het noorden van de stad, aan de rand van een slaapwijk waar vaders veelal in de creatieve sector werkten en moeders zorgdroegen voor kinderen met namen als Sterre en Vlinder. In afwachting van het kroost verzamelden de ouders zich halverwege de middag op het schoolplein. Iedere andere dag zou de conversatie meanderen van de beste sportschoen via de origineelste verjaardagstraktatie naar de eerstvolgende vakantiebestemming. Deze keer niet.

Toen vanuit de groep ouders een steen door de ruit van de schooldeur vloog, ging dat aan Stellan Kaplan voorbij. Met een tandenstoker maakte hij zijn nagels schoon, dikke fronsrimpel tussen de ogen. Om de hoek van het schoolgebouw zat de journalist onderuit in de afgeragde auto van collega Victor Brauer, die ondanks de tropische temperatuur het raam omhoog had gedraaid. Op de radio klonk *Tyrant* van The Bravery, een lied waarvan de dertigers op volle sterkte wilden genieten. Op het dashboard trilde een lege fles Coca-Cola mee.

“Als je zegt dat dit geschreven is met op de achtergrond de

angst voor de neutronenbom, dan geloof ik dat,” riep Brauer boven de synthesizers uit. “Maar het is gewoon van nu. Geweldig, toch?”

Kaplan knikte instemmend, niet toevallig op de maat van het ritme. Zijn gedachten waren bij de bloemenverkoopster bij hem in de straat die hij wilde vragen voor een avondje uit. Lieve meid, heel goed figuur. Maar welk soort bloemen geef je een dame die alles weet van bloemen?

“Yo, Stellan. Neu-tro-nen-bom!” tetterde Brauer in zijn oor.

“Ja, mooi.” Hij duwde zijn enthousiaste kompaan terug in zijn stoel. Misschien moesten zij samen een artikel voorstellen over de hernieuwde belangstelling voor de *new wave* van begin jaren tachtig. Lekker schrijven over The Cure en Ultravox. Maar de kans was groot dat de hoofdredacteur zou zeggen: jongens, trek het breder. Waarna zijn collega natuurlijk de popmuziek mocht doen en Kaplan de eerste videospelletjes of – erger – de malle mode van destijds. Want Brauer gold als de popkenner van de redactie. Niet dat je daar iets aan had als je samen de actualiteit moest verslaan, zoals vandaag.

Op dat moment diende het nieuws zich snelwandelend aan: een veertiger met stoppelbaard, ontstelde blik, de kin besmeurd met bloed, scheerde langs de auto en verdween in de brandgang achter een rij huizen. Kaplan duwde het portier open en gebaarde naar de radio. “Zet af, zet af.”

Bij de school groepeerde het kluwen ouders zich rond een van hen, een bebaarde man in een Hawaïshirt. Van een dikke moeder kreeg hij een schouderklop, een ander hield een arm om zijn middel. De schervenbrij bij de toegangsdeur werd gefilmd door een cameraploeg van het plaatselijke televisiestation. In een klaslokaal stonden kinderen met de neus tegen het raam gedrukt, verbaasde gezichtjes die werden vastgelegd door Willy Smeets, de fotograaf die met zijn gemillimeterde haar en legergroene kleding er standaard rekening mee leek te houden dat zijn volgende opdracht zich zou afspelen in oorlogsgebied. Kaplan begroette de man met een korte knik, maar de fotograaf wendde zich tot zijn collega.

“Victor Brauer,” sprak hij, gespeeld plechtig. “Trage schildpad. Waarom neem jij niet op als ik bel?” Hij wachtte het excuus van de verslaggever niet af. “Even voor jouw begrip: een van die gasten daar gooit een steen door de ruit. Een hoop consternatie, ja? Vervolgens tikt die baard, die daar op z’n badslippers, die tikt de stenengooier tegen zijn hoofd. En die loopt boos weg.”

Brauer knikte dankbaar en diepte een notitieblok op uit zijn achterzak. “Slachtoffers?”

“De lessen zijn nog niet afgelopen. De kinderen zitten binnen. Ga interviewen, man.”

Brauer liep naar de entree van de school, waar een oudere man met bezem leek te twijfelen of hij de glasscherven bijeen mocht vegen.

Kaplan wandelde naar de andere kant van het speelplein en posteerde zich tegen een klimrek, binnen gehoorsafstand van de ouders.

“We moeten kalm blijven, we weten niks,” hoorde hij iemand zeggen. De man met het Hawaïshirt had betraande ogen, zijn handen trilden. De vrouwen aan zijn zijde stond het huilen eveneens nader dan het lachen.

“Je moet kijken wie je aanneemt, dat weet ik wel,” sprak een dame met strooien zonnehoed kordaat. “Zeker zo’n halve kerel. Wie verzint dat?”

Instemmend gemompel.

Ze deed er nog een schepje bovenop. “Ja, je wil toch dat je kind veilig is. Of niet dan?”

Het viel Kaplan op dat zij gebruinder was dan de rest. Met haar strakke taille en gele jurkje was zij verreweg de mooiste vrouw van het speelplein. Als zij geen kinderen zou hebben en hij was niet – hij maakte de gedachte niet af. Een politieauto reed de straat in. Twee agenten spoedden zich langs de ouders en verdwenen in het gebouw. Mooi. Zo kreeg het verhaal meer gewicht, hoopte de journalist.

Een verhaal dat vanochtend was begonnen met de kop *Leerkracht verdacht van ontucht* op de voorpagina van de Zuider Courant. Een primeur van zijn collega. Niet dankzij doorwrocht

spuurwerk, maar omdat het gisteren Brauers beurt was om de redactietelefoon op te nemen. Een bezorgde moeder had gemeld dat de leraar van haar zoontje was gearresteerd. Desgevraagd bevestigde de politie dat een schoolmedewerker thuis was aangehouden op verdenking van seksueel misbruik. De woordvoerder liet in het midden over wie het ging, wie aangifte had gedaan en hoeveel kinderen erbij betrokken zouden zijn. De moeder had ook beweerd dat de verdachte transseksueel was. Deze informatie wilde Brauer terloops in zijn artikel verwerken, omdat het misschien iets zei “over de verkniptheid van de verdachte”, maar collega’s maakten subiet korte metten met de suggestie. Voor het onvermijdelijke sfeerverslag leek het de hoofdredacteur vanochtend raadzaam om de enthousiaste Brauer te laten vergezellen door een collega met iets meer nieuwservaring.

Fotograaf Smeets was inmiddels naast Kaplan op het klimrek gaan zitten. “Ik heb het wel,” bromde hij. Op zijn camera toonde hij tien min of meer identieke foto’s van kinderhoofdjes achter glas.

Kaplan grijnsde. “Als dit nou een gijzeling was, zou ik zeggen: kanshebber *World Press Photo*. Hoewel, deze jongen, hier linksachter, die trekt een raar gezicht. Die moet je eraf knippen, Willy.”

“Uiteraard,” zei Smeets. Hij zette de blik op die betekende: *ik denk na*. “Je hebt een vader die een steen gooit en een ander die hem daarom een klap geeft, ja? Voordat de dag ten einde is, geven die twee elkaar een handje en belooft die stenengooier de schade te betalen. Waar hebben wij het dan nog over?”

Kaplan haalde zijn schouders op. “Er was niemand in die gang aanwezig. Vernieling, denk ik.”

Brauer stond ondertussen driftig te schrijven bij het groepje ouders. Uitvoerig interviewde hij de verongelijkte baard. De dame in het geel pakte de journalist bij de arm en nam hem apart, een verbeterd trekje rond haar mond.

Iedereen leek te schrikken van de schoolzoemer, een langgerekte, lage toon die reikte tot ver voorbij het plein. Een agent en een leerkracht wandelden de school uit. Ze kondigden aan dat

de kinderen naar buiten mochten zodra de scherven waren opgeruimd. Alle leerlingen hadden een brief gekregen voor hun ouders, waarin het krantenartikel werd bevestigd en waarin een informatienummer en een voorlichtingsbijeenkomst werden aangekondigd. En ja, de verdachte medewerker zat nog steeds vast.

Een zwetende Brauer voegde zich bij Kaplan en Smeets.

“Hé, *Kuifje in Afrika*, is het mysterie opgelost?” grijnsde de fotograaf.

Brauer negeerde de opmerking, richtte zich rechtstreeks tot Kaplan: “We hebben het verhaal van de steen en wij...”

“Dat hebben die jongens daar ook,” onderbrak Smeets, wijzend op de cameraploeg van het televisiestation. “Zij hebben het straks in hun eerste nieuwsoverzicht. Kom jij daar morgen nog een keertje mee aankakken.”

De journalist liet zich niet uit het veld slaan. “Plus: ik heb van twee bronnen dat de verdachte transseksueel is...”

“Victor, niet dat malle geleuter, kom op,” rolde Kaplan met zijn ogen.

“Wat ook interessant is: ik heb een dame die zegt dat deze vrouw, of man, of hoe dat ook heet, eerder is veroordeeld voor seks met kinderen.”

Kaplan kwam overeind. “Als politie of justitie dat wil bevestigen, mooi. Dan kan de steen vanmiddag op de site, doen wij morgen in de krant het strafblad. En heb jij alsnog je foto op de voorpagina, Willy.”

Rumoer op de redactie. De oude garde, die op zomerdagen doorgaans “een afspraak buiten de deur” had waarvan ze zelden terugkeerde, klitte in de middaghitte bijeen rondom de bureaus van de afwezige sportredacteurs. De voetbaljongens – andere sporten interesseerden ze niet – waren afgereisd naar het WK in Duitsland.

Irene van Tilburg, de hoofdredacteur met de grijze knot en een voorliefde voor bruine mantelpakken, zat op het puntje van haar stoel, armen over elkaar. Op verontwaardigde toon vuurden

redacteuren vragen op haar af. Eigenlijk waren het meer verwijten. De baas destilleerde er naar beste kunnen vragen uit. Haar antwoorden waren afgemeten en voor Kaplan nauwelijks hoorbaar. Vanaf zijn werkplek begreep hij dat het ging over de zoveelste bezuinigingsronde, iets dat hem niet bijzonder bezighield. Verveeld speelde hij met een plastic sinaasappel.

Zijn blik dwaalde langs zijn trofeeënwand. Uitspraken van de Raad voor de Journalistiek waarin klagende lezers in het ongelijk werd gesteld. Een brief van de Bond tegen het Vloeken, met de vraag of de verslaggever kon uitleggen waarom het nodig was een artikel te beginnen met een scheldwoord. Een handgeschreven lofzang van een bejaarde fan, aangehecht een briefje van vijf euro om “iets lekkers van te kopen”. Uitgeknipte nieuwsfoto's van de keren dat Kaplan er niet in was geslaagd buiten beeld te blijven: op de achtergrond bij betogingen en persconferenties, bij een raadsvergadering die was geëindigd in geschreeuw.

En de vier ansichtkaarten uit Amerika die een paar maanden geleden waren gearriveerd. Een uit New York, van het Whitney Museum of American Art, op een andere het stadspanorama van Boston. Achterop iedere kaart één enkele letter: een U, een R, een N en een E. Hij had zich het hoofd gebroken over de afzender, maar het handschrift deed geen belletje rinkelen. Het oogde evenmin uitgesproken mannelijk of vrouwelijk. Rune. Urne. *You are an e? You are Annie?* Of was het een grap van een collega? Zeker was dat iedereen die belangstellend over het kwartet kaarten begon door Kaplan met grote precisie werd bestudeerd.

“Stellan, gaat dat gedoe op die school nog iets worden?” vroeg Van Tilburg, zonder haar tred te vertragen. Ze was op weg naar haar glazen hok aan de rand van de redactiezaal.

“Nog even afwachten. Vic is aan het bellen.”

De hoofdredacteur gooide haar kantoordeur te hard dicht. De seniorenclub begon zich over de redactie te verspreiden.

“Zo, daar zijn we weer mooi klaar mee,” zuchtte de oude Grat Vegter, terwijl hij op Kaplans bureau ging zitten, een pak foto's in zijn hand.

“Jij zit op mijn Sultana,” zei Kaplan.

“O, sorry.” Vegter trok het biscuitje onder zijn billen vandaan.

Kaplan nam het aan, gooide het in de prullenbak. “Waar zijn wij klaar mee?”

“Zeven ton bezuinigingen. Een stop op onderzoeksjournalistiek en vijf man van de redactie eruit.” De gelooide fotoredacteur zette zijn bril af, wreef omstandig door zijn ogen. “Andere tijden, jongen, andere tijden.”

Het ontging Kaplan waar de man zich druk over maakte. Bij eerdere bezuinigingen waren het de jonkies die bedankt werden en dat zou deze keer waarschijnlijk niet anders zijn. “Grat, als ze van jou af willen, moeten ze jou dertig maandsalarissen en een oprotpremie meegeven. Dan zitten ze aan een tekort van ruim een miljoen. Gaat niet gebeuren.”

Vegter lachte. “Jij bent nog jong. Een heel leven voor je.”

Kaplan wenkte Brauer, die verderop had zitten bellen en de hoorn hard op het toestel smet, alsof het ding gestraft moest worden. Vegter begreep dat het onderonsje ten einde was, stond op en begon zijn verhaal opnieuw bij de voloptueuze secretaresse die hij Het Zigeunermeisje had gedoopt, omdat haar tranen vloeiden bij de minste tegenslag.

Brauer bladerde verwoed door zijn notities. “Een woordvoerder van het Openbaar Ministerie zegt, en ik citeer: als de verdachte eerder met ons in aanraking is geweest en veroordeeld, is het ongepast hierop terug te komen. Dan is de straf uitgezet en iedereen heeft het recht met een schone lei verder te gaan. Einde citaat. Dat is toch bijna een bevestiging?”

Kaplan legde zijn voeten op zijn bureau, vouwde zijn armen achter zijn hoofd. “Dat is het *niet*.”

“Okay. En daarom heb ik mijn bron bij de politie gebeld. En die zegt: die mevrouw is inderdaad eerder veroordeeld.”

Brauers bron bij de politie. Kaplan wist niet wie het was. Maar bij een eerdere gelegenheid – een inval van de politie – was zijn of haar informatie betrouwbaar gebleken. Voor hoofdredacteur Van Tilburg, die als enige andere bekend was met de identiteit van het lek, zou het voldoende zijn.

“Voor de duidelijkheid: heeft jouw bron bevestigd dat deze

mevrouw eerder is veroordeeld voor seksueel misbruik van kinderen?”

“Ja.”

Kaplan ging aan het werk. Op internet zocht hij gegevens van Tweede Kamerleden, bij voorkeur *backbenchers* van oppositiepartijen. IJdel, maar niet overdreven vaak in het nieuws – het type dat aanschouf in een televisiequiz om vragen te beantwoorden over favoriete huisdieren. Deze volksvertegenwoordigers moesten schoolgaande kinderen hebben. En als het even kon onderwijs in de portefeuille. Kaplan selecteerde zes kandidaten. Allemaal kregen zij dezelfde e-mail, met daarin kort het journalistieke relaas van vandaag en de vraag hoe het mogelijk is dat iemand die veroordeeld is voor kindermisbruik mag werken in het onderwijs.

Hij hoefde niet lang te wachten. Binnen een uur volgden de antwoorden van twee Kamerleden, volksvertegenwoordigers van verschillend politiek pluimage. Beiden beloofden de verantwoordelijke minister schriftelijk vragen te stellen. Kaplan tikte een openingsalinea en stuurde alles door naar Brauer.

“Het is jouw verhaal,” benadrukte hij. “Plak dat gedoe met die steen eronder, bel even of een van die vaders is aangehouden en dan zie ik jou vanavond.”

Brauer klikte het voorbereidend werk van zijn collega open, floot tussen zijn tanden en meldde zich bij Van Tilburg. Voordat hij de klink van haar hok beet had, zwaaide de deur open.

“Jij komt met goed nieuws,” voorspelde de baas. “Alle andere verhalen lijken vandaag niet te lukken.”

Liever had hij op het terras gezeten, dacht Kaplan, toen hij de straat overstak naar het poppodium waar Editors zou aantreden. Onderuit, met een bier in de avondzon, ouwehoeren over niks – het viel te verkiezen boven twee uur rechtop staan in een donker muziekhof. Maar hij had Brauer beloofd te komen.

Binnen was zijn collega nergens te bekennen. Niet in de rookruimte en niet aan de bar in de zaal. Het voorprogramma was al een tijdje bezig. Magere jongens met een voorliefde voor hoekig

gebonk, dat weinig bekijks trok.

“Wie zijn dat?” vroeg hij aan het meisje achter de toog. Ze had haar lippen zwart gestift, de ogen zwart omrand. Daarmee had zij wel iets weg van een koalabeer.

“Jongens van hier,” zei ze. “De Ian Curtis Comedy Routine.”

Na drie bier en evenveel variaties op hetzelfde nummer – zo klonk het althans – bewoog de verslaggever zich richting toilet. *Rock city*, las hij boven het urinoir. En dat Sheila een slet was, Bianca en Simone trouwens ook, vergezeld van mobiele telefoonnummers. Kaplan was pas halverwege de muur en speelde met de gedachte een van de nummers te bellen, toen hij achter zich de stem van zijn collega hoorde.

“Stellan, mijn held. Morgen de halve voorpagina.”

Haastig ritste Kaplan zijn gulp dicht om Brauers opgestoken hand met een *high five* te kunnen beantwoorden.

“Mooi. En de vaders?”

“Wordt onderling afgehandeld, zegt mijn bron. Niemand doet aangifte.”

“Jouw politiebron?”

“Nee, de dame die mij gisteren belde. Jij hebt haar gezien. Vanmiddag, in die gele jurk.”

Kaplan deed of hij zich de vrouw moeilijk voor de geest kon halen, terwijl hij vandaag al twee keer vrolijk over haar had gefantaseerd. “O ja, zij. Zag er wel goed uit, geloof ik.”

“Wel goed? Zeg maar gerust: tien punten. Kom mee, we gaan lekker drinken.”

Er zat iets mooi wanhopigs in de liedjes van Editors, meende Kaplan. Ook de radiohit galmde voorbij, *Munich*, met een refrein dat hem op de een of andere manier ontroerde. Of misschien was hij gewoon moe.

Brauer, woest en onafgebroken het hoofd schuddend op het ritme, dronk bier in hoog tempo en zong alle nummers even hard mee.

“Ja, deze is ook zo geweldig,” voorspelde hij bij ieder intro. Naarmate het concert vorderde, zocht Brauer meer contact met zijn omgeving. Tegen een langharige man die niet verder reikte

dan zijn oksel: “Ga jij bier halen? Jij moet de ring naar Mordor brengen.” Een Surinaams dame fluisterde hij iets in het oor dat kennelijk niet goed viel. Verontwaardigd beende zij naar haar vriendengroep. Het leek Kaplan een gepast moment om de zaal te verlaten.

Onweer en regen. Dikke druppels klopten de ergste hitte uit steen en beton. Het zou nog zes uur duren voordat de krant met het artikel *Kamervragen over strafblad ontuchtleraar* op de deurmat viel. Nog iets langer voordat Kaplan begreep dat collega Brauer de transseksualiteit van de verdachte toch in het verhaal had verwerkt.

2012

I

2. LANGKAWI BLUES

Claire Geelen

Afgezien van de twee pezige Japanners was het perfect, vond Claire Geelen. Met haar hoofd vlak onder de waterspiegel was de wereld niet meer dan een gedempte, door golven gedicteerde ruis waar het geschater van andere zwemmers maar sporadisch doordrong. Drijvend op haar buik bestudeerde zij de zandstorm die ze maakte met haar tenen: een overzichtelijke onderwaterwoestijn waar het vanzelf rustig werd, als je maar niet bewoog. Bij een verse hap lucht werd zij verblind door de zon en had niet in de gaten dat een van de Japanners dichterbij was gezwommen.

“You horny?”

Geelen dook terug onder water. Had zij dat goed gehoord? Zo ja, dan was het geenszins een gebruikelijk welkom. Niet hier in Maleisië en zeker niet in Japan, zoveel wist de socioloog er nog wel van. Zij maakte haar longen een eindje leeg en liet zich op de bodem zakken. Op zoek naar een antwoord kwam ze niet verder dan dat deze Aziat *normaal* moest doen – niet echt een gevatte repliek. Straal negeren, dat leek haar het beste. Ze zette zich af in het zand, torpedeerde zichzelf omhoog. Als onbeholpen schoolslaghaaien cirkelden de Japanners om haar heen, constateerde

ze, terwijl zij haar krullen achter haar oren veegde en vlug haar bikinitopje herschikte. Handelingen die onverstaanbaar gekwetter opleverden – en twee grimassen, die misschien blijdschap betekenden, maar die je net zo goed voor een of andere stoornis kon houden. Zij maakte zich los van het ongewenste gezelschap, de blik strak gericht op de rieten parasols aan het palmenstrand.

Bob Haarhuis, een dik manuscript op zijn roodverbrande buik, lag languit op zijn strandstoel te bellen met één van zijn vijf dochters. “Komt allemaal goed, meisje, bel morgenvroeg maar even. Dag poepje.”

Geelen sloeg een handdoek om en nam plaats naast haar man. Zijn glas tequila was leeg, in zijn grijze kuif stak nog steeds de paarse bloem die zij erin had gestoken toen hij in slaap was gesukkeld.

“En,” informeerde zij, “hoe is het thuis?”

“Brigitte zegt dat er een halve meter sneeuw ligt, maar ik denk dat ze overdrijft. Haar auto wil niet starten en ze kan de sneeuwschip niet vinden. En Kevin zat gisteren met zijn tong vastgeplakt aan de brug bij het museum.”

“Die brug had hij nog niet geproefd?”

“Kennelijk.” Haarhuis nam het manuscript ter hand, de stapel papier die moest resulteren in zijn vierde boek over missers in strafrechtelijke onderzoeken. Het eerste had goed verkocht, ook omdat een paar rechtenfaculteiten het werk op de lijst met verplichte literatuur hadden gezet. Zijn optredens op radio en tv hadden enige roem opgeleverd, in een opiniestuk in een landelijk dagblad werd Haarhuis recent aangeduid als *de eminente rechtspsycholoog*.

Claire zette haar zonnebril op en observeerde haar lezende echtgenoot. Ruim twintig jaar ouder dan zij en, uitgezonderd zijn slappe nek en bolle buik, nog altijd een redelijk atletisch figuur. Over drie jaar ging hij met emeritaat, maar zijn met boekenkasten geïsoleerde universiteitskantoor zou hij ongetwijfeld aanhouden – zijn geheime kennisgrot, zoals hij het zelf noemde. Het was de plek waar hij Geelen voor het eerst had ontvangen, toen zij een promovenda was met vragen over de strafrechtelijke mores

in obscure Afrikaanse gemeenschappen. Het wetenschappelijk artikel dat zij hierover schreef bleef nagenoeg onopgemerkt. Welbeschouwd leverde het één bewonderaar op, professor Haarhuis, die haar belde om de publicatie te vieren met een diner. En een wijntje en nog een wijntje. En niet veel later trek je bij zo'n man in en word je zijn vierde vrouw, dacht de socioloog.

“Waar denk je aan, schat?” vroeg Haarhuis.

“Niks. Dat het leven goed is.”

“Zo is het,” beaamde de rechtspsycholoog, draaide zich op zijn zij en gaf haar een natte kus. Over het kronkelende pad tussen de palmen naderde de ober met nieuwe tequila.

De volgende ochtend bleef Bob Haarhuis in bed. Vanaf zijn iPad droeg hij de krantenkoppen voor. “Sneeuw houdt aan. Prins in coma. Oppositie eist aftreden justitieminister. Geen herstel huizenprijzen. Hoor je mij?”

Geelen, onder de douche, vroeg zich af waarom zij dagelijks geïnformeerd moest worden over het nieuws aan de andere kant van de wereld. Ja, de prins die was bedolven onder een lawine, dat was vreselijk. Zelf was Geelen geen moeder, maar als zij dacht aan de oude koningin had zij erg met haar te doen. En daar ging ze weer: nadenken over zaken waar zij part noch deel aan had, waar zij niets aan kon veranderen, terwijl een compleet eiland, groen en dampend fris, wachtte ontdekt te worden.

“Dus jij gaat Langkawi verkennen?”

Uit zijn vraag leidde Geelen af dat Haarhuis de dag wederom ging doorbrengen op zijn strandstoel aan de baai, manuscript en drankje onder handbereik. “Waarom ga je niet mee?” riep ze. “Op tv vind je het prachtig als een krokodil een antilope aanvalt.”

“Ja, die zitten niet onder de verdovende middelen.”

“Die krokodillen hier wel dan?”

“Wat denk jij? Je wil niet het risico lopen dat ze een hap uit een toerist nemen. Geloof me, die malle beesten krijgen iedere dag een lap vlees met slaappillen. Net genoeg om hun ogen open te houden.”

In de taxi naar de krokodillenboerderij lag Geelen onder goedbedoeld vuur van chauffeur Zan, een Maleisiër met dikke snor, wiens Engelse uitspraak opperste concentratie vereiste. Waar Geelen vandaan kwam, hoe groot haar familie was, hoe groot haar huis, wat voor werk ze deed, of dat werk *zin* had, wat voor ander werk in haar land beschikbaar was – stilletjes genieten van de voorbij zoevende theeplantages schoot er een beetje bij in. En dan zat op de achterbank nog een jong Duits stel dat vertelde hoe goedkoop zij deze reis hadden geboekt en hoe vernuftig het was geweest om te jokken dat zij op huwelijksreis waren, want dat leverde gestes op zoals hotelbedden versierd met rozenblaadjes en gratis flessen wijn. Geelen bleef glimlachen, ook toen de Duitse man een warrig verhaal begon over het verschil tussen Westerse en Aziatische economieën. Zan dirigeerde het gesprek richting Maleisische inkomens, meer bepaald zijn eigen loon – dat hij zijn zes kinderen niet kon voeden van anderhalve taxirit en dat de toeristen hem daarom flinke fooien gaven. Op de boerderij overhandigde Geelen hem de helft van het geld uit haar portemonnee, veel te veel.

Bij de eerste krokodillenvijver was het rustig, op wat klikkende camera's na. Geelen maakte zich los van de groep en posteerde zich op een overkapte brug bij een vijver met wat meer beroering aan het wateroppervlak. Ze schrok van de onverwachte uithaal van de ene krokodil naar de andere. Aan de hand van de hoeveelheid littekens probeerde zij de grootste vechtersbaas te duiden – die moest zich het meest vervelen, meende ze, want als je eten op tijd wordt gebracht en je de rest van de dag kunt bakken in de zon, is er verder geen reden tot ergernis.

Dierenverzorgers in het geel kondigden een *“special show”* aan. Opnieuw werd de socioloog omstuwd door andere vakantiegangers. Een Amerikaanse jongen informeerde of het waar was dat krokodillen drie keer zo groot worden als je ze op een dieet van chemisch afval zet. Een verzorger antwoordde dat op de boerderij geen experimenten werden uitgevoerd. Hij klom op een krokodil, stak zijn arm in de bek en deelde met een stok corrigerende tikken uit. Na iedere trucje kregen de krokodillen een kusje

op de neus. Ze lieten het zich welgevallen, misschien omdat zij inderdaad verdoofd waren, zoals Haarhuis had beweerd. Waarschijnlijker was het dat de dieren dit hele toneelstuk volstrekt onverschillig liet: zij waren hier tenslotte al miljoenen jaren, de druktemakers in het geel een stuk korter.

Het programma was niet naar Geelens smaak. Ze liep weg. Als zij het een beetje in de gaten hield, kon ze de meute telkens twee vijvers voorblijven. Bij de krokodil die een watertje voor zich alleen had bleef ze hangen. De bek van het dier krulde omhoog, leek geboetseerd van klei. Alsof iemand er een draai aan had gegeven. De kaken raakten elkaar nauwelijks, voor zover Geelen kon zien had hij geen tanden. Kansloos bij een gevecht.

Het misvormde exemplaar, zo geboren, was vroeger de belangrijkste attractie van de boerderij en moest met de hand worden gevoed, legde Zan uit in de taxi terug. *“He’s twenty years old, but crazy, still a baby.”* Met zijn wijsvinger draaide de chauffeur een rondje bij zijn slaap.

De socioloog maakte het zich gemakkelijk in de bijrijdersstoel. *“It’s good they keep him.”*

Haarhuis lag op zijn strandstoel aan de baai, de iPad was van zijn buik tussen zijn benen gegleden. “Claire, heb je je telefoon gezien?”

Geelens mobieltje lag al twee weken onaangeroerd op het nachtkastje in de hotelkamer. “Wat is er dan?”

“Een stuk of veertig voicemailen en tekstberichten.” Hij ging rechtop zitten, tikkend en vegend op zijn iPad. “Het Openbaar Ministerie kondigde vandaag hun onderzoek aan. Weet je nog? Waar zij jou over spraken, vlak voor onze vakantie. Dus de pers is gaan googelen en die willen jou allemaal interviewen. Als wij morgen terugvliegen, mag jij linea recta naar de televisiestudio.”

Het stond haar helder voor de geest. De oude rechters die op bezoek waren geweest omdat zij ooit onderzoek had gedaan – door de universiteit kennelijk online gezet – naar de vroegere omgangsvormen in een jongensinternaat te Wolvenbot. Geen ingewikkeld of langdurig project, eerder een bescheiden weten-

schappelijke proeve, een sociologisch tussendoortje. Geelen had de instelling toentertijd voornamelijk gekozen omdat deze op fietsafstand lag. En nu was het OM een strafrechtelijk onderzoek gestart naar precies datzelfde internaat.

Het gesprek met de twee politiemannen had gevoeld als een verhoor. Die ene – Janssen was zijn naam – had haar achtergelaten met een slecht gevoel.

“Ik ga nog even de zee in,” mompelde ze.

Op de laatste vakantiedag bleef Bob Haarhuis in bed, werken aan zijn manuscript. Het leek Geelen een excuus om ongestoord verder te kunnen slapen zodra zij de deur uit was. Want zo’n sloot tequila bonkt een halve dag na.

Gisteravond in de strandbar had Haarhuis een complete mediastrategie voor zijn echtgenote verzonnen. Zij moest haar sociologisch geschrift over het internaat bondig samenvatten in een artikel en dat aanbieden aan een respectabele krant. Tegelijk moest zij zich laten interviewen door één groot opinieblad en één landelijk televisiestation, de dagen erna de media met een kleiner verspreidingsgebied. En daarmee zou de sociologe zichzelf in één klap op de kaart zetten.

Claire Geelen wilde niet op de kaart. Zij wilde in de kabelbaan, zachtjes zoeven langs de toppen van het tropisch regenwoud en vanaf de wandelbrug bovenop de berg genieten van het uitzicht. Maar toen zij daar stond, op Langkawi’s groene dak, bleek de brug over het dal gesloten voor renovatie.

Wat een tegenvaller. En vreemd dat zij geen informatiebord had gezien. Nu ze erop lette, hingen ze overal. In een souvenirwinkel kocht Geelen een fles water en een pak koekjes. Bij het kabelbaanstation wachtte ze op de eerste cabine die zij voor zichzelf zou hebben. Een bejaard Duits stel en twee meiden met rugzakken liet zij voorgaan.

Op weg naar beneden, tussen de boomtoppen, ontwaarde ze de waterval die zij eerder had bezocht. Telagah Tujuh. Zij had gezwommen in een van de bronnen en de gids had uitgelegd dat het een plek is waar bergfeeën baden, uiteraard alleen wanneer

iedereen is vertrokken. De feeën laten na het baden een zoete geur achter, beweerde hij, maar die geur rook de socioloog eerlijk gezegd overal op het eiland. Ze aanschouwde de mierenhoop aan toeristen. Zag hoe de vakantiegangers het massaal op een lopen zetten. Een forse regenbui voorzag de omgeving in luttele seconden van een grijze waas. Weg uitzicht.

Schuddend kwam de cabine tot stilstand. Dat leek Geelen niet zoals het hoorde. Ook de wind kreeg vat op het bungelende huisje. Ze hield zich vast aan het bankje, vroeg zich af of de cabine van de kabel zou kunnen glijden. Nee, onmogelijk – het behoorde althans onmogelijk te zijn.

Het schommelen nam geleidelijk toe. Haar ogen zochten een alarmknop.

Niet aanwezig.

Natuurlijk niet. Niet enkel haar cabine hing stil. Ongetwijfeld was iemand druk bezig het euvel te verhelpen. Rustig afwachten, sprak zij zichzelf toe. Doe maar alsof het een kermisattractie is, een bijzondere schommel, toevallig hoog boven de grond.

Verzin iets om te doen.

Uit haar tas haalde Geelen het pak koekjes en verwijderde het cellofaan. In de cabine verspreidde zich een geur als van een vergeten vuilnisbak. Of erger, alsof zij een dode hond had opgegraven. Ze probeerde de schuifdeur op een kier te zetten. Geen beweging. Elektronisch vergrendeld.

Ademen door je mond.

Ze bekeek de verpakking. *Durian cookies*, koekjes van de durian, een vrucht bekend om de penetrante geur en daarom in publieke gelegenheden en verschillende hotels verboden. Maar de voorbije weken had Geelen ook die bordjes niet geregistreerd.

Zij wist wel waarom.

Haar bovenlip begon te trillen. Zij had er volwassen mee om willen gaan, praktisch, maar dat lukte niet altijd. Nu niet. En daar waren ze weer: die zeven slierten e-mails, die vlak voor de vakantie aan haar waren verstuurd door een van Haarhuis' studenten. Zij had ze stuk voor stuk rustig gelezen. Bob met z'n zogenaamd vaderlijke en later ronduit opgewonden praatjes, dat vervelende

kind met haar meisjesachtige grappen. En dan die eerste verwijzingen naar een heerlijke avond. En een tweede heerlijke avond. Allemaal overkomelijk misschien, maar dat ene zinnetje van de student zat haar dwars.

Jij kunt toch wel een echte Manet betalen?

Het schaap. Duidelijk een verwijzing naar de reproductie van Manets *Un bar aux Folies-Bergère*, dat thuis in de slaapkamer hing. Uit de datum boven de e-mail had Geelen afgeleid dat Haarhuis zijn scharrel had uitgenodigd in de week dat zij naar een congres in Spanje was.

Het echtelijke bed, dat ging te ver. Je brengt die onzin niet in je huis.

Aan de andere kant, Haarhuis had de relatie kennelijk beëindigd. De verbolgen student hoopte nog wat te stoken in een verder prima huwelijk. Tevergeefs. Geelen had de mails gesloten en, alsof een hogere macht een uitroepteken had willen plaatsen, direct daarop was de stroom uitgevallen. Meteen in de hele stad. In het pikkedonker had zij besloten de affaire onbesproken te laten. Als zij niks deed, zou niks veranderen. Het was goed zo.

De regen stopte. Telagah Tujuh werd weer zichtbaar. Het schommelen nam af en na een kwartiertje zette de cabine zich in beweging. Op het grondstation excuseerde het personeel zich omstandig voor de storing.

3. WOLVENBOT GEWAAR

Hein van Wageningen

Een bescheiden sneeuwlaag had de wereld afgelopen nacht stiller gemaakt, vond Hein van Wageningen. Voordat hij de deur achter zich dichttrok, controleerde de vijftiger zijn uitrusting. Polshorloge met stopwatch. *Check*. Mobieltje in de binnenzak van zijn trainingspak. *Check*. Koptelefoontje. *Check*. Pen en papier. *Check*. Ballast waar de gemiddelde renner van gruwde, maar Van Wageningen wilde geen uur onbereikbaar zijn. De hoofdofficier snoerde de veters van zijn sportschoenen strak aan. De zeurende pijn in zijn enkels verdween. Je rent even een paar dagen niet en je lichaam meldt genadeloos je echte leeftijd, constateerde hij. Zuchtend richtte hij zich op, streek zijn bos grijs haar naar achteren en sjokte de hoek om. In de villa van de burens brandde licht. Niet omdat zij al wakker waren, wist hij, maar omdat de vrouw des huizes het gezellig vond als de kerstverlichting 's nachts bleef branden. Voor wie, dat bleef een raadsel. Die kerstboom mocht trouwens wel weer de straat op, het nieuwe jaar was bijna twee weken oud. Hij versnelde zijn pas en raakte goed op snelheid toen het park achter de doorgaande weg in zicht kwam.

Bij een picknickbank stond een oud busje geparkeerd, geen

belettering, de achterste ramen geblindeerd. Voorin een opvallend stel twintigers: op de rijdersstoel hing een langharig, bonkig type, geplaagd door acné. Zijn kruin raakte het dak. Achter het stuur zat diens tegenpool, een kleine, monter ogende kale. Eenmaal voorbij het busje minderde Van Wageningen vaart. De laatste tijd waren er meldingen geweest over Roemenen op het dievenpad, vaak vroeg in de ochtend, altijd in busjes zoals dit.

Even een praatje maken.

Hij draaide zich om, wandelde terug. Onwillekeurig maakte hij zichzelf iets groter. De jongemannen in het busje leken zich schrap te zetten. De kale trommelde nerveus op het stuur, de lange draaide zijn raampje omlaag. De hoofdofficier rook een indringende wietgeur. “Hallo, heren. Lekker vroeg uit de veren vanochtend?”

Overdreven luidruchtig haalde de lange zijn neus op.

“Goran, doe effe normaal,” riep iemand vanaf de achterbank.

Ze spraken in ieder geval zijn taal, stelde de hoofdofficier vast, zijn blik gefixeerd op de magere figuur achterin. Die jongen leek hem het meest aanspreekbaar.

De magere had geen verdere aanmoediging nodig. “Ja, wij komen net terug van een optreden. Wij zijn We Fear U. De band.” Het kwam er zonder haperen, vol overtuiging uit: een militair die zegt *wij zijn Navy Seals* zou niet veel anders klinken.

Van Wageningen grijnsde. Uit het donker achter de jongen staken twee zwarte, met stickers beplakte kokers die hij nu kon plaatsen: gitaarkoffers. “Goed hoor. En hier in het park pauzeren jullie even?”

“Ja, we hadden discussie over wie de volgende is die naar huis moet worden gebracht.”

“Heel goed, heel goed. Nou, fijne dag gewenst.”

De lange draaide verveeld het raampje omhoog.

Van Wageningen bleef naast het portier staan en wachtte tot het busje was gestart. “Geen Roemenen, Hein,” concludeerde hij zachtjes. Toen zette hij opnieuw de pas erin. Nauwelijks op gang gekomen rinkelde zijn telefoon.

“Ik droomde dat er een vinger uit mijn wang groeide.”

Liet zij zich eerder nog doorverbinden via haar secretariaat en – later – haar naam voorafgaan door haar officiële aanspreektitel, tegenwoordig volstond ter introductie kennelijk een dwaze opmerking. De hoofdofficier zette zijn bariton extra aan. “Maar toen jij wakker werd en in de spiegel keek, bleek je even mooi als altijd.”

“Charmeur!”

Hij schakelde over op zijn wandelpas. “Ik zou denken dat jij grotere zorgen hebt dan de conditie van je huid.”

“Zoals?”

“Ik noem de coffeeshops, de hervormingen bij de politie, ons falende computersysteem... zal ik doorgaan?”

Aan de andere kant van de lijn viel een stilte. “Sorry Hein, ik was even lekker aan het geeuwen. Dat was een grapje, dat weet je, hè? *Enfin*.” Mevrouw de minister leek ter zake te komen. “Ik ben vanavond in jouw stad. Eten met mijn dochter. Ik moet haar echt vaker zien. De laatste keer dacht ze dat *free wifi* een gratis voorgerecht was.”

“Ach, dat wereldvreemde...”

“Ja, het zal wel een fase zijn, maar ze is bijna zeventien, geen vriendinnen, en soms heb ik het idee dat die meid – ach, ik weet het ook niet. Waar ik voor bel: ik wil na afloop een borrel met jou drinken. Bij... kom, hoe heet die toko.” Ze sprak een paar woorden Italiaans.

“Een pizzatent?” riep de hoofdofficier. “Is dat niet beneden jouw stand?”

“Jazeker. Maar niet beneden de stand van die zestienjarige van mij. Beste tortellini van de stad, zegt ze. Tot vanavond.”

De verbinding werd verbroken. Van Wageningen hield halt bij de lage muur voor de sterrenwacht, zijn vaste rustpunt. Hij vroeg zich af of de minister een bepaald gespreksonderwerp op het oog had. Of dat zij gewoon de mores bij justitie beter wilde leren kennen aan de hand van een doorsnee hoofdofficier.

Hoewel, doorsnee – hij en de minister hadden een lange geschiedenis samen. Dezelfde lagere school bezocht, als tieners geliefden geweest, ouder en wijzer geworden op paden die niet op-

hielden elkaar te kruisen. De ene keer stond zij in de binnenstad te folderen voor haar partij en kwam hij als jonge agent zeggen dat de geluidsinstallatie zachter moest. De andere keer was hij de crisisdeskundige die haar, burgemeester van een dorp met een vervuild industrieterrein, van raad voorzag. Vanaf het moment dat zij werd geroepen tot het hoogste ambt, zoals zij het zelf graag formuleerde, was het contact intensiever geworden. Het was Van Wageningen niet ontgaan dat Arrondissementsparket Zuid werd vereerd met bovengemiddeld veel werkbezoeken van hare excellentie.

AZ, zoals het Openbaar Ministerie in het zuiden werd genoemd, was een aangenaam overzichtelijk district, vond hij. Eén grote stad, een handvol provinciegemeenten en heel veel platteland. Zo'n zestig moorden per jaar, waarbij zijn mensen doorgaans zestig verdachten wisten te leveren. Dit jaar stond de teller op twee. De Nieuwjaarsmoord en de pilootmoord, zo gedoopt door de media – een journalistieke gewoonte waar rond moord nummer zes doorgaans de klad in kwam. Te zien aan de naam die verscheen op zijn mobieltje ging de hoofdofficier aanstonds horen of er schot zat in de oplossing van de tweede zaak. “Zeg het maar.”

“Niks meer gevonden in de woning van verdachte,” klonk het, enigszins teleurgesteld. “Ook niet in zijn tuin. Ik wil de vloer opbreken. En het zoeken uitbreiden tot het hele park en een meertje in de buurt.”

“En de verdachte zelf?”

“Gisteravond opnieuw verhoord. Houdt zijn lippen stijf op elkaar.”

“Wat denk je?”

“Ik zie hem nog wel leeglopen. Alleen niet vandaag of morgen. En niet als we hem niks anders kunnen voorhouden.”

Van Wageningen bespeurde vermoeidheid in de stem van de jonge aanklager. “Klinkt goed. Doorgaan op het ingeslagen pad en hou me op de hoogte.”

De zaak was begonnen met de vermissing van een vliegenier die zijn vrije tijd besteedde aan het renoveren van zijn weekend-

huisje op een vakantiepark. Vrienden van de piloot, door hem uitgenodigd voor een etentje, troffen alleen zijn auto aan. Op de achterbank een doos supermarktbodschappen. Familie en vrienden organiseerden een zoekactie. Politie informeerde rond op het park. Buurtbewoners wezen naar de buurman van de piloot, een beer van een vent met een klusbedrijf, wiens eigen vakantiewoning permanent aan verbouwing onderhevig leek. Het verhaal ging dat hij de piloot had geholpen bij de renovatie van diens huis, maar dat er gedoe was geweest over geld. Bij zijn verhoor legde deze buurman een warrige verklaring af: ontmoetingen, afspraken en tijdstippen vielen niet goed met elkaar te rijmen. Hiermee geconfronteerd besloot de verdachte er verder het zwijgen toe te doen. Ondertussen was in zijn woning een kleine hoeveelheid bloed aangetroffen, afkomstig van de piloot, maar een advocaat zou dat standaard verklaren met een bloedneus. En eergisteren – op een moment dat de zaak in de media geluid leek – waren agenten op het lichaam gestuit: de piloot werd gevonden in een ondiepe grafkuil op een akker, nabij het park. Wilde dieren, misschien in de winterkou op zoek naar voedsel, hadden een hand naar het oppervlak gewroet. Op het ontzielde lichaam waren vooralsnog geen sporen aangetroffen die wezen naar de buurman. Van Wageningen en zijn collega hadden echt meer nodig.

Hij verhief zich van de muur bij de sterrenwacht. Tussen de witte boomtakken kondigde zich een waterige zon aan. Voordat de hoofdofficier zich overgaf aan de rest van het parcours bladerde hij door de eerste e-mails van de ochtend. Een uitvoerige analyse van zijn beveiligingsmedewerker, met het advies een mannetje te zetten op een politicus die bedreigd werd. Een beleidsnotitie over softdrugs. Agendawijzigingen van zijn secretariaat. Persberichten, één over de piloot. Lekker vroeg naar de media verstuurd, natuurlijk, in de hoop dat de persbelangstelling tegen het einde van de werkdag zou zijn opgedroogd. Van Wageningen verheugde zich op de blik van zijn voorlichter als hij straks een hele andere kwestie op tafel zou gooien. Zet hier maar je tanden in, zou hij hem toevoegen. De voorpret werd verstoord door de pijn in zijn

enkels, in verhevigde mate terug, langzaam optrekkend naar zijn kuiten. Op een sukkeldraf en via een verkorte route – een rechte lijn, bijna – toog hij naar huis en schoof onder de warme douche.

“Wat vind je daar nou van, Loudon?” De hoofdofficier stond voor het gepantserde glas op de vierde verdieping van het parket en gebaarde naar de overkant van de straat, naar de winkelgevel waarop achttien keer de naam van een elektronikabedrijf stond vermeld.

Loudon Gil-Toresano ging naast zijn baas staan, vouwde zijn armen over elkaar en stak zijn kin omhoog. “Ik zeg: aanhouden voor horizonvervuiling.”

Van Wageningen glimlachte. Loudons halflange haar, dunne snor en sikje deden hem denken aan een musketier.

“Maar ik denk dat onze voorlichter zou zeggen dat niks op kan tegen de kracht van herhaling”, vervolgde de forensisch officier. “Waar blijft hij trouwens?”

Van Wageningen beende de kamer uit, langs de dames van het secretariaat, door de openstaande deur van het kantoor van zijn communicatieman. Niemand. Hij pakte een plastic peer van de schaal met nepfruit, bekeek de krantenknipsels aan de muur. Veel rechtbanktekeningen. Aan het profiel van de verdachte was meestal uitgebreid aandacht besteed, de officieren kwamen er kariger vanaf: een hoofd bestond soms uit niet meer dan een rondje met twee punten en een streep. Op de meeste tekeningen stond met stift de naam van de bedoelde magistraat erbij geschreven.

“Hein, ze waren bij de rechtbank en staan nu in de lift naar boven,” meldde zijn secretaresse vanuit het belendende vertrek.

Hij liep terug naar zijn kamer, waar Gil-Toresano aan tafel had plaatsgenomen en uit zijn aktentas een stapel papier opdiepte. Op de gang klonk persofficier Nan Vonk, op enthousiaste toon in conclaaf met communicatieadviseur Stellan Kaplan.

“Hebben jullie die bende overvallers gedaan?” onderbrak hij het stel, nadat zij zich van hun winterjassen hadden ontdaan.

“Ja, Nan heeft een paar quotes aan de tv gegeven,” sprak de gewezen journalist. “Vijf jaar geëist tegen de hoofdverdachte, de

rest gevangenisstraffen van twee tot drie jaar. Maar Nan vindt dat er nu al recht is gesproken, hè?”

Vonk, wangen rood van de kou, haalde een hand door haar zwarte krullen. “Het rechtbankcollege bestond uit drie vrouwen, de officier was een vrouw en de advocaat was een vrouw. Zelfs de parketpolitie bestond uit drie vrouwen. Zie je bijna nooit. Zegt één van die jongens: zit ik hier met alleen maar wijven of wat?”

“Eén van die Noord-Afrikaanse jongens,” verduidelijkte Kaplan.

Vonk wreef haar handen warm. “Ja, die macho’s vinden dat vreselijk, natuurlijk.”

Van Wageningen sloot de deur van zijn kantoor. “Ons gezelschap is compleet.” Hij liet een stilte vallen, altijd goed om iedereen bij de les te krijgen. “Zoals jullie weten doet een commissie onderzoek naar seksueel misbruik in kerkelijke instellingen. Toen die club begon, is gezegd: als wij stuiten op mogelijke strafbare feiten die buiten onze onderzoeksopdracht vallen, dragen wij die over aan het Openbaar Ministerie.”

Tegelijk schoten Kaplan en Vonk rechtop.

“En zo geschiedde. Uit interviews van de commissie is gebleken dat begin jaren vijftig in een jongensinternaat in Wolvenbot mogelijk eenenveertig minderjarige, gehandicapte kinderen, eh... niet op natuurlijke wijze zijn overleden.”

Vonk sloeg een hand voor haar mond. “Wat?”

Van Wageningen keek naar Gil-Toresano. “Hier zit onze zaaksofficier. Loudon?”

“Ja, of dat waar is weten we nog niet. De commissie heeft ons wat eerste documenten en uitgeschreven verhoren gegeven. Hierin wordt gesuggereerd dat de kinderen ernstig werden verwaarloosd, misschien onjuiste medicatie kregen. Door de broeders van...” Hij keek in zijn papieren. “Eh... de Congregatie van de Broeders van de Heilige Quirinus. Zij bestierden het internaat. Uit officiële cijfers blijkt dat er destijds een opvallende piek was in het aantal sterfgevallen. De politie formeert een onderzoeksteam dat archiefonderzoek gaat doen en nabestaanden en andere betrokkenen gaat interviewen.”

“Maar... die mensen zijn toch allemaal stokoud?” informeerde Vonk.

“Zeg maar gerust: veelal dood,” antwoordde Gil-Toresano droogjes.

“En als we het hebben over begin jaren vijftig, dan zijn de feiten toch lang en breed verjaard? Dat is niet eens een *cold case*, dat is een... *frozen case*.”

Van Wageningen greep in. “Wij doen het omdat wij van het college van procureurs-generaal de opdracht hebben gekregen, Nan. Omdat misstanden in de kerk hoog op de agenda staan. Maar, eh... we doen het vooral omdat wij als OM staan voor waarheidsvinding, omdat wij geen knip voor onze neus waard zijn als wij dergelijke informatie niet zouden onderzoeken.” Het was tekst die hij in de auto had geoefend. Uit de vlugge blik van verstandhouding tussen Vonk en Kaplan leidde hij af dat zijn voordracht nog enige verfijning behoefde. “Onthoudt die laatste zin, Stellan,” drukte hij eventueel cynisme de kop in. “Je zult ‘m de komende maanden nodig hebben.”

“Hein, wacht nou even,” zei Vonk. Ze plaatste haar vingers in een cirkel op tafel. “Als de zaken verjaard zijn, eventuele verdachten dood, wat is het dan voor een onderzoek?”

De hoofdofficier keek uitnodigend naar Gil-Toresano.

“Ja... we noemen het een strafrechtelijk feitenonderzoek,” hielp de zaakofficier. “Wij kunnen geen dwangmiddelen toepassen, nemen geen archieven in beslag. We houden niemand aan en stellen geen vervolging in. Iedereen werkt mee op basis van vrijwilligheid.”

Kaplan leunde achterover, liet zijn pen over de tafel rollen. “Daarmee bevinden wij ons in dezelfde positie als de pers,” stelde hij vast. “Alleen de pers is met een paar honderd man. En wij, Loudon?”

“We moeten nog twee mensen contacteren, maar ik ga uit van vier gepensioneerde rechercheurs... en ik.”

Vonk zette grote ogen op. “*Gepensioneerde?*”

“Het korps kan geen reguliere mankracht vrijmaken,” legde Van Wageningen uit. Het was een hele korte samenvatting van

het gesprek dat hij had gevoerd met de korpsleiding: bij de politie bestond ernstige twijfel over het nut van het onderzoek. Die discussie wilde hij onder geen beding hier opnieuw voeren. “Wij gaan deze *oldtimers* via het uitzendbureau betalen. Het zijn allemaal mannen die graag met de neus in vergeelde documenten zitten.”

“En die de juiste leeftijd hebben,” vulde Gil-Toresano aan, terwijl hij papieren ronddeelde. “Ze moeten tenslotte breekbare oudjes interviewen.”

“Voor jullie ligt het projectplan dat Loudon heeft geschreven en dat ik heb goedgekeurd,” lichtte Van Wageningen toe. “Hier staat in wat wij weten en hoe wij Wolvenbot gaan aanpakken. Ik wil twee persberichten. Eén per direct, voor het geval de kwestie gaat lekken. En één voor over een paar weken, als wij dit onderzoek publiekelijk aankondigen. Prik een datum, Stellan, overleg met ons en met de collega’s in het land en dan hoor ik het wel.”

Vonk staarde uit het raam. “Die arme kindjes.”

“Waar ligt Wolvenbot?” vroeg Kaplan.

Van Wageningen – hij had het zelf ook moeten opzoeken – liep naar de districtskaart en wees op een groen gebied, nauwelijks bebouwd, een kilometer of veertig boven de stad. “Hier. Jaren geleden opgeslokt door deze gemeente. Wolvenbot is tegenwoordig een wijk: handjevol woonhuizen, een café en een instelling voor geestelijk gehandicapten. Of mensen met een beperking, zoals wij ze tegenwoordig netjes noemen. Het jongensinternaat is lang geleden in deze instelling opgegaan, de kerk heeft er niks meer mee van doen.”

“De kerk krijgt wel een lading straalwagens, camera’s en verslaggevers aan de poort zodra wij ons onderzoek aankondigen,” voorspelde Kaplan.

“En daarom ga jij iedereen keurig begeleiden als het zover is.”

“Die arme, arme kindjes,” zei Vonk, tegen niemand in het bijzonder.

De eerste uren van de avond was Van Wageningen op kantoor gebleven. Zijn directeur bedrijfsvoering en een veiligheidsexpert